

Przepis art. 33 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody (u.o.p.) z zastrzeżeniem art. 34 u.o.p., wprowadza zakaz podejmowania działań mogących, osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony każdego obszaru Natura 2000. W świetle wykładni tego przepisu oznacza to, że nie można zawęzić jego stosowania tylko do przedsięwzięć realizowanych na obszarach Natura 2000.

W innym przypadku dochodziłoby do sytuacji, w której przedsięwzięcie realizowane bezpośrednio obok obszaru Natura 2000 mogłoby znacząco oddziaływać na cele ochrony danego obszaru Natura 2000. Jest to także zgodne z dyspozycją art. 6 ust. 2 ustawy z 27 kwietnia 2001 r.

Prawo ochrony środowiska, czyli zasadą przezorności. Tego rodzaju negatywne oddziaływanie na cele obszaru Natura 2000 może bowiem powodować pogorszenie stanu siedlisk przyrodniczych lub siedlisk gatunków roślin i zwierząt, dla których ochrony utworzono obszar Natura 2000, czy też wpłynąć negatywnie na gatunki, z powodu których wyznaczono obszar Natura 2000. Ponadto, co należy właśnie w tej sprawie podkreślić, dyspozycja art. 33 ust. 1 pkt 3 u.o.p. zabrania także pogarszać integralność obszaru Natura 2000 lub jego powiązanie z innymi obszarami. Dlatego też przedmiotowa ochrona obejmuje zarówno czynniki wewnętrzne jak i zewnętrzne.

Oznacza to, że w tym zakresie powinno być oceniane przedmiotowe przedsięwzięcie, a nie tylko przez pryzmat zgodności z planem miejscowym, czyli odnośnie ewentualnego wpływu na istniejące obszary chronione o czym stanowi także § 10 ust. 2 pkt 4 planu miejscowego. Jest to również istotne z tej przyczyny, że Sąd I instancji stwierdził niedostateczną analizę w zakresie kompensacji przyrodniczej, do której to kwestii nie odnosi się skarga kasacyjna, podnosząc naruszenie powołanych w niej przepisów prawa materialnego.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 października 2018 r., II OSK 2609/16

Źródło: [CBOSA](#)